

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: A.I.G. G.**, se sídlem x, zastoupen Mgr. Janem Baladou, advokátem, se sídlem Ovocný trh 2/580, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: H., s.r.o.**, se sídlem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2014, č. j. 27278/14/5000-14503-711090,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2014, č. j. 27278/14/5000-14503-711090, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci **do 15 dnů** od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 13.200,- Kč k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jana Balady, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 12. 6. 2014 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 20. 2. 2014, č. j. 758183/14/2100-14500-204769 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým dle § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nebylo vyhověno návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na prodej movitých věcí ze dne 20. 2. 2014, č. j. 758183/14-2100-14500-204769.

Žalobce v žalobě uplatnil několik námitek, z nichž dovodil, že rozhodnutí žalovaného trpí procesními vadami ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto je nezákonné.

Konkrétně namítl, že rozhodnutí žalovaného nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce se shodl s žalovaným v tom, že na čerpací stanice, na kterých byl proveden soupis v rámci daňové exekuce proti společnosti H. s.r.o., dodal pouze 37.753 l nafty (nikoli jím původně ve správním řízení požadovaných 92.595 litrů), ke které byla sjednána výhrada vlastnického práva, která žalobci založila aktivní legitimaci domáhat se vydání této nafty ve smyslu § 179 daňového řádu. Na základě skutečností, o kterých nebylo v předmětném řízení prováděno jakékoli dokazování, žalovaný dovodil, že v době provedení soupisu v rámci předmětné exekuce se již v dispozici společnosti H., s.r.o., z výše uvedeného objemu 37.753 l nafty nacházelo pouze 3.213 l nafty. V rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že v době po uskutečnění dodávek nafty pocházející od žalobce došlo k uskutečnění dalších dodávek ze strany jiných dodavatelů v takovém objemu, že s ohledem na objem nafty pojaté do soupisu v rámci exekuce proti společnosti H., s.r.o., se již nejednalo o naftu dodanou ze strany žalobce. Tato úvaha pak vychází pouze z informací obsažených v záznamní povinnosti společnosti H., s.r.o., aniž by bylo prováděno jakékoli dokazování na podporu této úvahy. K záznamní povinnosti společnosti H., s.r.o., však nelze v dané věci přihlídnout jako k důkazu, kterým by došlo k vyvrácení prokázané skutečnosti spočívající v tom, že žalobce dodal společnosti H., s.r.o., naftu v objemu 37.753 litrů a tedy že společnost H., s.r.o., tuto naftu držela i v době provedení soupisu v rámci předmětné exekuce. Formulář záznamní povinnosti neměl žalobce k dispozici celý, měl pouze část za období 14. - 31. 10. 2013. Tento formulář je nadto pouhým tvrzením daňového subjektu a nelze z něj bez dalšího vycházet jako z nezvratného důkazu. Chybí důkazy k tomu, zda v době po uskutečnění dodávek nafty ze strany žalobce vůbec došlo k nějakým dalším dodávkám ze strany třetích osob, kam konkrétně byly tyto dodávky uskutečněny, jaký byl stav skladu společnosti H., s.r.o., při jejich uskutečnění, vymezení skladovacích kapacit v jednotlivých čerpacích stanicích společnosti H., s.r.o., kam byly dodávky žalobce a další dodávky tvrzené žalovaným uskutečněny, okolnosti a objemy pohonných hmot pojatých do soupisu v rámci exekuce proti společnosti H., s.r.o. Nebyl proveden důkaz k objemu pohonných hmot pojatého do soupisu v rámci exekuce proti společnosti H., s.r.o. (např. protokolem o soupisu). V rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že po žalobcově dodávce 37.753 litrů nafty bylo dodáno dalších 34.540 litrů nafty ze strany třetích subjektů a zároveň do soupisu v rámci exekuce bylo pojata jen v celkovém součtu o 3.213 l nafty více, než kolik dodaly třetí osoby v době po uskutečnění dodávek ze strany žalobce, proto jeho nárok může být oprávněný maximálně do objemu 3.213 litrů nafty. Žalovaný však nevzal v úvahu, že čerpací stanice mají k dispozici více než jednu nádrž na uskladnění pohonných hmot a tedy prosté porovnání objemů dodaných žalobcem a objemů dodaných třetími subjekty s objemy sepsanými v rámci předmětné exekuce nelze považovat za důkaz o tom, že v rámci exekuce nebyla pojata do soupisu nafta dodaná žalobcem, když následující dodávky ze strany třetích subjektů mohly být naskladněny do jiných nádrží než nafta dodaná žalobcem. Kromě žalobce žádný další subjekt nárok na vydání v exekuci postižené nafty neuplatnil, z čehož jasně vyplývá, že takový nárok svědčí jen žalobci, nikoli osobám, které uskutečňovaly následné dodávky, jak tvrdí žalovaný. Žalovaný nevyhověl vydání ani 3.213 litrů nafty. Pro žalovaným tvrzený důvod k nevyhovění vydání ani tohoto množství, a to smísení s jinými pohonnými hmotami, nebyl proveden žádný důkaz. Nadto žalobce se mohl stát vlastníkem veškerých pohonných hmot smíchaných ve stejné nádrži.

Postup žalovaného označuje žalobce za rozporný s procesními předpisy. Dle ustanovení § 177 odst. 2 daňového řádu ve spojení s § 267 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) žalovaný vystupuje v pozici správního orgánu i pozici oprávněného, ve které ovšem neunesl důkazní břemeno. Správní orgány postupovaly v rozporu se zásadami upravenými v části třetí o. s. ř., a to zásadou ústnosti ve smyslu § 115 odst. 1 o. s. ř., zásadou nesení důkazního břemene ve

smyslu ustanovení § 120 odst. 1 věta první ve spojení s ustanovením § 120 odst. 2 věta druhá o. s. ř., zásadou zakotvenou v ustanovení § 122 odst. 1 o. s. ř., dle které se důkazy zásadně provádějí při jednání a § 123 o. s. ř., dle které mají účastníci právo k provedeným důkazům se vyjádřit a zásadou upravenou v ustanovení § 156 odst. 1 o. s. ř., dle které se rozhoduje na základě zjištěného skutkového stavu věci.

Žalobce má za to, že byly porušeny zásady daňového řízení. Exekuce proti společnosti H., s.r.o., probíhala podle pouhého zajišťovacího příkazu k zajištění daně z přidané hodnoty, tedy ve své podstatě na základě pouhého podezření správce daně, že společnost H., s.r.o., by mohla dlužit na dani z přidané hodnoty, aniž by tato daňová povinnost byla v té době zjištěna. Žalobce se odkazuje na exekuční příkazy vydané v rámci exekuce podle zajišťovacího příkazu Finančního úřadu pro Středočeský kraj č. j. 3803314/13/2118-25200-201460, který ovšem nemá ve své dispozici. Zároveň došlo k postižení veškerého majetku společnosti H., s.r.o., tím byla této společnosti odňata možnost pokračovat v její podnikatelské činnosti, čímž došlo k porušení ustanovení § 322 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 177 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný porušil ustanovení § 5 odst. 2, 3, § 1 odst. 2 a § 6 odst. 4 daňového řádu, neboť postižením veškerého majetku společnosti H., s.r.o., znemožnil uspokojení nároků žalobce proti této společnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, obsáhle zrekapituloval průběh správního řízení a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvedl, že dokazování prováděl, se všemi důkazy seznámil žalobce prostřednictvím seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 28. 8. 2014, č. j. 22696/14/5000-14503-711090, vyzval žalobce k vyjádření se k uvedeným závěrům a doplnění dokazování. Žalobce se vyjádřil podáním ze dne 17. 9. 2014. Veškeré nově navržené důkazy a tvrzení žalobce pojal žalovaný do odůvodnění svého rozhodnutí, kde uvedl, co ze všech zjištěných skutečností vyplynulo, co bylo prokázáno a co nikoliv. Záznamní povinnost společnosti H., s.r.o., není prostý formulář, jde o evidenci, kterou je správce daně oprávněn po daňovém subjektu požadovat, pokud jsou takové údaje potřebné pro správné zjištění a stanovení daně. Správce daně ukládá záznamní povinnost rozhodnutím, ve kterém vymezí, jaké zvláštní údaje je daňový subjekt povinen evidovat. Vzhledem ke skutečnosti, že jde o evidenci potřebnou ke správnému zjištění a stanovení daně, lze jen stěží uvažovat o předmětné evidenci jako o prostém formuláři, který nemůže být důkazem. To dokládá i fakt, že dle § 93 odst. 1 daňového řádu lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně, a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. V řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce je to totiž právě navrhovatel, který nese břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní. Jak žalovaný opakovaně v daném řízení uváděl, tak pro řádné posouzení věci, zda by určitý majetek měl být vyloučen z daňové exekuce, je rozhodné nejen prokázání vlastnictví k danému majetku a jeho dodání subjektu, u kterého byla daňová exekuce provedena, ale zejména taktéž prokázání toho, že právě tento konkrétní majetek byl daňovou exekucí postižen. Veškeré tyto skutečnosti je povinen prokazovat žalobce, nikoliv správce daně, či následně žalovaný. Tvrzení žalobce o tom, že určité důkazy chybí, a tudíž žalovaný danou věc chybně posoudil, je nesprávné. Žalovaný vždy uvedl, o jaké skutečnosti své závěry opírá a které důkazy je prokazují (v daném případě především záznamní povinnost uložená daňovému subjektu H., s.r.o.). Stejně žalovaný opakovaně uvedl, že důkazy předkládané žalobcem neprokazují, že právě dané konkrétní množství nafty, ke kterému měl mít žalobce sjednanou výhradu vlastnického práva, bylo postiženo daňovou exekucí. Naopak bylo i z žalobcem předložených důkazů patrné, že k postižení drtivé většiny nárokovaného množství nafty nemohlo dojít. Námitku týkající se dokazování tak žalovaný považuje za nedůvodnou. K námitce týkající se smísení nárokovaného zboží pak žalovaný uvádí, že

v daném případě nezáleží na tom, zda došlo ke smísení, či nikoliv. Určující v daném případě bylo, zda v době faktického zabavení zboží na čerpacích stanicích daňového subjektu H. s.r.o., skutečně existovala žalobcem tvrzená výhrada vlastnického práva k danému zboží. V případě nemožnosti aplikace sjednané výhrady vlastnického práva z důvodu nedostatečného odlišení druhově určené věci (nafty) od věcí stejného druhu, je nutné na daný případ nahlížet tak, že vlastnictví předmětné nafty přešlo na daňový subjekt H., s.r.o., stočením nafty na čerpacích stanicích. K námitce neaplikace procesních postupů části třetí o. s. ř. žalovaný uvedl, že žalobce nesprávně vykládá ustanovení § 177 daňového řádu, respektive ustanovení § 267 odst. 1 o. s. ř. Část třetí o. s. ř. upravuje řízení před soudem, což však v souzené věci nebylo možné aplikovat, neboť řízení před správcem daně ve věcech správy daní je upraveno daňovým řádem. Užití ustanovení o. s. ř. pak lze dle ustanovení § 177 odst. 1 daňového řádu pouze v případě, že danou věc daňový řád neupravuje a zároveň jde o věc týkající se daňové exekuce, tedy výkonu rozhodnutí. Z uvedeného tak nelze dovodit, že žalovaný měl v uvedeném případě v daňovém řízení postupovat dle části třetí o. s. ř. Žalovaný navrhl, aby mu v případě úspěchu ve věci ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal náhradu nákladů řízení. V případě, že nebude nařízeno jednání ve věci samé a žalovaný nebude vyzván k dalším úkonům, uplatnil rovněž náhradu nákladů řízení v paušální částce 300 Kč jako náhradu výdajů na jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za úkon písemného podání podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu. V této souvislosti odkázal na § 36 odst. 1 s. ř. s., který zaručuje účastníkům řízení rovné postavení, a dále podpůrně na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. V případě, že bude ve věci nařízeno jednání, žalovaný požaduje rovněž úhradu hotových výdajů - cestovné a stravné pověřeného zaměstnance.

Žalobce v replice vyjádřil nesouhlas s žalovaným a uvedl, že s obsahem údajných důkazů byl seznámen pouze v rámci obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného, aniž by během předcházejících stupňů řízení byl proveden jediný důkaz v jeho přítomnosti či jiným způsobem tak, aby se sám byl schopen o obsahu důkazů citovaných žalovaným přesvědčit. Žalobce také uvedl, že se spojil s jednatelem společnosti H., s.r.o., který mu potvrdil, že veškeré dodávky ze strany žalobce byly z jeho strany řádně zaneseny do jeho záznamní povinnosti. Ani finanční úřad, ani žalovaný neprovedli důkaz záznamními povinnostmi společnosti H., s.r.o., pouze v odůvodnění svých rozhodnutí uvedli, že jejich obsah neodpovídá nárokům vzneseným žalobcem. Žalovaný ani neuvedl, jaký je obsah těchto záznamních povinností. Řízení o vyloučení věcí z exekuce je svojí povahou řízením sporným, proto nikoli pouze žalobce má povinnost tvrdit a prokazovat, ale i správce daně obdobně nese břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně těchto tvrzení, pokud nehodlá vznesený nárok na vyloučení věcí uspokojit.

Společnost H., s.r.o., jako osoba zúčastněná na řízení, ve stručném vyjádření uvedla, že nárok vznesený žalobcem má za oprávněný, neboť žalobce motorovou naftu dodal, ona sama ji nezaplatila, a tedy s ohledem na výhradu vlastnického práva předmětná nafta zůstala ve vlastnictví žalobce. Žalobce pak byl jeden z mála dodavatelů společnosti H., s.r.o., který byl ochotný dodávat na fakturu. Důvod, proč společnost H., s.r.o., žalobcem dodanou naftu nezaplatila, pak spočíval výlučně v tom, že žalovaný, resp. finanční úřad, postihl v daňové exekuci veškerý majetek a veškeré finanční zdroje této společnosti. Daňová exekuce pak byla vedena na základě pouhého zajišťovacího příkazu a byla zahájena okamžitě při jeho doručení společnosti H., s.r.o., tedy bez jakéhokoli předchozího varování. Tato společnost tak ze dne na den přestala být schopná plnit své běžné závazky související s chodem jejího podniku. Společnost H., s.r.o., také konstatovala, že dodávky žalobce proběhly již před delší dobou,

takže související listinné podklady jsou již archivovány, proto toto vyjádření dodatečně podpoří listinami, které se jí podaří dohledat.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

S účinností od 1. 8. 2010 uložil finanční úřad společnosti H., s.r.o., záznamní povinnost o všech nakoupených vybraných minerálních olejích uvedených pod kódy kombinované nomenklatury 27101141, 27101145, 27101149 a 27101941.

Zajišťovacím příkazem ze dne 14. 11. 2013, č. j. 3803314/13/2118-25200-201460, který se stal dle § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů účinným a vykonatelným okamžikem vydání, finanční úřad uložil společnosti H., s.r.o., aby okamžikem vydání tohoto zajišťovacího příkazu zajistila úhradu daně z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období od listopadu 2010 do srpna 2013, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na depozitní účet finančního úřadu ve výši celkem 153.268.150 Kč. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 12. 2013, č. j. 32279/13/5000-14503-711090, byl zajišťovací příkaz potvrzen a odvolání proti němu bylo zamítnuto.

Finanční úřad exekucním příkazem ze dne 14. 11. 2013, č. j. 3803344/13/2118-25200-201460, nařídil daňovou exekuci na prodej movitých věcí k vymození nedoplatku 153.268.150,-Kč zahrnující provedení soupisu věcí dlužníka, tj. společnosti H., s.r.o.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 5. 2014, č. j. 12022/14/5000-14503-711090, exekucní příkaz potvrdil a odvolání společnosti H., s.r.o., zamítl.

Finančním úřadem (resp. daňovými exekutory) bylo dne 15. 11. 2013 sepsáno pět protokolů zachycujících soupis věcí provedený v daňové exekuci nařízené vydáním výše uvedeného exekucního příkazu ze dne 14. 11. 2013 k vymození nedoplatku dlužníka společnosti H., s.r.o. Takto bylo sepsáno celkem 144.195 litrů motorové nafty v nádržích na čerpacích stanicích (22.557 litrů v Budiměřicích, 4.611 litrů v Nymburce, 14.725 litrů v Křinci, 27.400 litrů v B., 74.902 litrů v Městci Králové).

Finančnímu úřadu byl doručen dne 16. 1. 2014 návrh žalobce na vyloučení části zadržovaných pohonných hmot (zboží deklarovaného jako motorová nafta v množství 92.959 litrů) z daňové exekuce vedené na majetek dlužníka společnosti H., s.r.o. K návrhu byly přiloženy faktury - daňové doklady vystavené dodavatelem společností R. s.r.o. pro odběratele společnost H., s.r.o., na motorovou naftu EN 590, a to s datem uskutečnění plnění dne 30. 10. 2013 v množství 32.045 litrů, s datem uskutečnění plnění dne 31. 10. 2013 v množství 32.160 litrů, s datem uskutečnění plnění dne 31. 10. 2013 v množství 32.096 litrů a s datem uskutečnění plnění dne 30. 10. 2013 v množství 32.057 litrů. Ke všem těmto fakturám byl připojen daňový doklad s poznámkou „storno“.

K návrhu byla přiložena také „rámcová kupní smlouva“ uzavřená mezi společností R. s.r.o. a společností H., s.r.o., dne 25. 10. 2013, jejímž předmětem je závazek společnosti R. s.r.o. dodávat společnosti H., s.r.o., mj. motorovou naftu. V článku 4.2. smlouvy je uvedeno, že po řádném ukončení dovozu na území ČR a zaplacení přechází zboží do vlastnictví kupujícího.

Dále byla k návrhu přiložena „dohoda o zrušení koupě“ uzavřená mezi žalobcem a společností R. s.r.o. dne 8. 1. 2014 vztahující se k motorové naftě v množství celkem 96.198 litrů (32.045 + 32.057 + 32.096 litrů), kterou společnost R. s.r.o. odebrala od žalobce a dodala svým odběratelům, a za kterou společnost H., s.r.o., nezaplatila.

K návrhu byla přiložena rovněž „dohoda o narovnání“ mezi žalobcem a společností R. s.r.o. neobsahující údaj o datu uzavření. Dohoda se vztahuje mj. k 32.045+32.057+32.096

litřům motorové nafty. Dohoda obsahuje konstatování, že žalobce řádně dodal zboží na základě objednávek od společnosti R. s.r.o., která je odebrala, žalobce vystavil faktury za odebrané zboží a společnost R. s.r.o. je uznala co do důvodu i výše a že ke dni podpisu této dohody o narovnání nejsou uhrazeny, a dále, že odebrané zboží je ve výhradním vlastnictví žalobce až do jeho úplného zaplacení. Sporná práva a povinnosti mezi stranami byla nahrazena mj. tak, že výhradní vlastnické právo ke zboží má okamžikem účinnosti této dohody žalobce.

Dále byly k návrhu přiloženy čtyři listiny označené „invoice“ vztahující se k 32.045 + 32.057 + 32.160 + 32.096 litřům materiálu KN 27101943, vystavené ve dnech 30. 10. 2013 a 31. 10. 2013, dle kterých je dodavatelem žalobce a odběratelem je společnost R. s.r.o.

K návrhu byl přiložen také předávací protokol ze dne 23. 11. 2013, dle kterého tohoto dne proběhlo na základě nezaplaceného zboží a storna objednávky navrácení části motorové nafty společností H., s.r.o., společností R. s.r.o., a to v množství dle stáčecího lístku 35.599 litrů z celkového množství 128.358 litrů. V protokolu je rovněž uvedeno, že *„zbývající množství 92.959 litrů náleží společnosti R. s.r.o., která si ho dle informací společnosti H., s.r.o. vyžádá u exekutorského úřadu provádějícího exekuci u společnosti H., s.r.o.“*.

Dále bylo k návrhu přiloženo čestné prohlášení společnosti H., s.r.o., ze dne 15. 1. 2014, dle kterého tato společnost nikdy ani částečně neuhradila, a proto nikdy neměla vlastnické právo k 32.045 + 32.057 + 32.096 litřům (tj. 96.198 litřům) motorové nafty u dopravce H. s.r.o., a 32.160 litřům u dopravce V.T. s.r.o. dodaných dne 30. 10. 2013 a 31. 10. 2013.

Ve spise jsou dále založeny listiny „záznamní povinnosti“ společnosti H., s.r.o. za období od 14. 10. 2013 do 31. 10. 2013 a od 8. 11. 2013 do 14. 11. 2013.

Prvostupňovým rozhodnutím nebylo návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nařízené exekucním příkazem na prodej movitých věcí ze dne 14. 11. 2013 vyhověno. Finanční úřad nepřisvědčil tvrzení žalobce, že je vlastníkem předmětného zboží, neboť nedošlo k úhradě zboží jak při dodání společností H., s.r.o., dodavatelem společností R. s.r.o., tak při dodání zboží společností R. s.r.o. žalobcem. V odůvodnění uvedl, že v době sepsání předmětného zboží na základě daňové exekuce vedené proti společnosti H., s.r.o., byla dodavatelem tohoto zboží společnost R. s.r.o. (o tom svědčí i předložený předávací protokol ze dne 23. 11. 2013). Pouze tato společnost by tak mohla vznášet nárok na vyloučení věci z exekuce, na tom nic nemění ani smlouva o zrušení koupě později sepsaná mezi navrhovatelem a společností R. s.r.o., tedy v době po provedení soupisu. Žalobce by tak mohl uplatňovat svoje nároky na společnost R. s.r.o. Nadto tvrzení žalobce o dodání motorové nafty společností R. s.r.o. v celkovém objemu 128.358 litrů, resp. 92.959 litrů odběrateli H., s.r.o., ve dnech 30. 10. a 31. 10. 2013 označil za rozporné s údaji v evidenci vedené odběratelem. Ze záznamů společnosti H., s.r.o., totiž vyplývá, že dne 30. 10. 2013 do jeho čerpacích stanic nebyla společností R. s.r.o. zavezena žádná motorová nafta a dne 31. 10. 2013 byla touto společností zavezena motorová nafta pouze v celkovém objemu 21.676 litrů.

Proti rozhodnutí finančního úřadu podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že vlastnictví předmětné nafty náleží jemu, nemohlo přejít na společnost H., s.r.o., ani v rámci nabytí vlastnictví od nevlastníka v dobré víře, když sama společnost H. s.r.o., potvrdila, že za předmětnou naftu nezaplatila. Společnost H., s.r.o., ani společnost R. s.r.o. nejsou a nikdy nebyly vlastníky předmětné nafty. Dále poukázal na to, že listiny o záznamní povinnosti společnosti H. s.r.o., nemá k dispozici, odůvodnění rozhodnutí finančního úřadu je v tomto

směru nedostatečné. Z listin, které žalobce připojil již k návrhu, vyplývá, že nafta byla přinejmenším na cestě k dlužníkovi a dlužníkovi byla odebrána v souvislosti s předmětnou daňovou exekucí. Je možné, že finanční úřad předmětnou naftu postihнул již v rámci přepravy a tedy nebyla do nádrží společnosti H., s.r.o., vůbec složena. K tomu ale žalobce nemá podklady jako osoba nezúčastněná na předmětné exekuci. Zdůraznil také, že s ohledem na prohlášení společnosti H., s.r.o., o tom, že naftu finanční úřad v exekuci postihнул, povinnost prokázat opak stíhá finanční úřad, nikoli žalobce.

K podanému odvolání se vyjádřila společnost H., s.r.o., tak, že dodávku předmětných pohonných hmot objednala od společnosti R. s.r.o., avšak pak dodávky, resp. objednávky byly zrušeny. Proto měla za to, že k nim ani nenabyla vlastnické právo a neměly být postiženy v daňové exekuci. S žalobcem neměla ani v době dodávky žádný přímý kontakt.

Žalovaný písemností ze dne 28. 8. 2014, č. j. 22696/14/5000-14503-711090, seznámil dle § 115 odst. 2 daňového řádu žalobce před vydáním rozhodnutí s jiným právním názorem a vyzval ho k uplatnění práva vyjádřit se k odlišnému právnímu názoru než správce daně prvního stupně, k němuž dospěl žalovaný. Žalovaný vyjádřil souhlas s výrokem rozhodnutí finančního úřadu, ale došel k němu na základě odlišného právního názoru. Pokud žalobce tvrdí, že je vlastníkem nafty, nelze tuto skutečnost pominout odkazem na faktickou neexistenci závazkového vztahu, ale je nutno tuto třetí osobu brát jakožto oprávněnou podat návrh dle § 179 odst. 1 daňového řádu. Žalobce k prokázání skutečnosti, že nafta, která byla pojata do soupisu movitých věcí na základě exekučního příkazu, by měla být v jeho vlastnictví, odkazuje pouze na prohlášení společnosti H., s.r.o. Žalobce také neprokázal, že nafta byla na čerpací stanice vůbec dopravena. Dále upozornil na rozpor údajů tvrzených žalobcem a údajů uvedených v záznamní povinnosti společnosti H., s.r.o., některé dodávky tvrzené žalobcem nebyly dle záznamní povinnosti vůbec uskutečněny, odlišně jsou uvedena také konkrétní data uskutečnění plnění. Od doby žalobcem deklarovaného uskutečnění plnění (prodej 128.358 litrů motorové nafty společnosti H. s.r.o.) byla na čerpací stanice, na kterých byla provedena daňová exekuce, do dne provedení soupisu a zajištění movité věci – motorové nafty v celkovém objemu 144.195 litrů – tj. dne 15. 11. 2013, dodána jinými subjekty než společností R. s.r.o. motorová nafta o objemu 165.000 tun. Fakticky tak ani není možné, aby v rámci provedené exekuce sepsané množství nafty v celkovém objemu 144.195 litrů zahrnovalo naftu, k níž žalobce prokazuje své vlastnické právo. Množství sepsané a zajištěné nafty je totiž menší než množství nafty dodané na čerpací stanice jinými společnostmi až po deklarovaném dodání ze strany společnosti R. s.r.o. Žalobce proto neprokázal, že k 92.959 litrům nafty má vlastnické právo.

Žalobce se podáním ze dne 17. 9. 2014 vyjádřil k seznámení s podklady. Jako důkaz dosud v řízení předložil účetní doklady osvědčující oběh zboží a rovněž i potvrzení samotné společnosti H., s.r.o., ze kterého vyplývá uznání jeho povinnosti zboží vrátit. Proto dosud měl žalobce za to, že předložil dostatek důkazů o svém vlastnickém právu a i o skutečnosti, že k dodávce vůbec došlo. Žalobce „navrhl doplnit dokazování o následující dokumenty“, které k vyjádření přiložil: kopii dokladu o vyskladnění pohonných hmot ze skladu žalobce, kopii dvou záznamů o provozu vozidla nákladní dopravy registrační značky 2 SD 7460 a jednoho záznamu o provozu vozidla nákladní dopravy registrační značky 2 SR 1350 a kopii záznamní povinnosti společnosti H., s.r.o., za období od 14. 10. 2013 do 31. 10. 2013. Žalobce uvedl, že rozpor se záznamní povinností společnosti H., s.r.o., jím byl vyvrácen. Požádal o seznámení se skutečnostmi, které prokazují tvrzení žalovaného. Žalobce měl za to, že žalovaný vystupuje v pozici jak oprávněného, tak správního orgánu. K úvaze žalovaného o časové souslednosti dalších dodávek pohonných hmot požádal žalovaného, aby k tomu uvedl konkrétní skutečnosti, a konstatoval, že nemá přístup k interním dokumentům dlužníka

ani správce daně. Upozornil rovněž, že žalovaný vychází z celkového objemu pohonných hmot dovezených na všechny čerpací stanice po dni exekuce, měl by však vycházet z konkrétních údajů pro každou čerpací stanici zvlášť. Měl také za to, že nově dodaný objem nafty byl dodán i vyskladněn v jiných místech, než kam naftu dodal on sám. To ostatně svědčí o obrácení důkazního břemene, žalobce totiž není povinen vyvracet domněnku žalovaného o tom, že následně bylo dodáno větší množství pohonných hmot, než kolik správce daně zadržel, a proto žalobcem k vyloučení požadovaná nafta nemohla být předmětem soupisu v exekuci. Uvedl také že, *„již nyní chce upozornit na to, bude-li žalovaný chtít opřít svou úvahu o hlášení v rámci záznamní povinnosti společnosti H., s.r.o. pro období následující po jeho dodávkách, bude se jednat o nepřipustný důkaz, neboť jde pouze o tvrzení společnosti H., s.r.o., které by bylo v rozporu s dalšími podklady, které žalobce dosud předložil.“*

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí finančního úřadu. V odůvodnění uvedl, že do soupisu movitých věcí při exekuci bylo zahrnuto 144.195 litrů motorové nafty, a to na čerpací stanici Budiměřice 22.557 litrů, na čerpací stanici Městec Králové 74.902 litrů, na čerpací stanici Nymburk 4.611 litrů, na čerpací stanici Křinec 14.725 litrů a na čerpací stanici B. 27.400 litrů. Na všech žalobcem předložených fakturách je uvedeno datum uskutečnění plnění 30. 10. 2013, v záznamní povinnosti je uvedeno datum 29. 10. 2013, přičemž toto datum je uvedeno i na záznamech o provozu vozidla. Proto žalovaný dovodil, že žalobcem předložené důkazy neodpovídají záznamní povinnosti, ale ani sobě navzájem. Zároveň konstatoval, že se však může jednat o prostou chybu v psaní. Přesto nepovažoval žalobcovu námitku za důvodnou, neboť údaje neodpovídají záznamní povinnosti. Z údajů o provozu vozidel vyplývá, že na čerpací stanice, na kterých proběhla daňová exekuce, bylo dodáno 19.082 litrů nafty (na čerpací stanici Nymburk 7.867 litrů, na čerpací stanici Budiměřice 8.038 litrů a čerpací stanici B. 3.177 litrů). Ze záznamní povinnosti společnosti H., s.r.o., vyplývá, že na čerpací stanice, na kterých byla provedena daňová exekuce, bylo dodáno ve dnech 29. 10. 2013 a 31. 10. 2013 celkem 37.753 litrů (a to na čerpací stanici Budiměřice 8.038 litrů, na čerpací stanici Nymburk 7.867 litrů, na čerpací stanici Křinec 10.310 litrů, na čerpací stanici B. celkem 11.538 litrů). Při daňové exekuci mohlo být zabaveno maximálně 37.753 litrů nafty, o níž žalobce tvrdí, že je jejím vlastníkem. Prohlášení společnosti H., s.r.o., že *„zbývající množství 92 959 l náleží firmě R. s.r.o., která si ho dle informací společnosti H., s.r.o. vyžádá u exekutorského úřadu provádějícího exekuci u společnosti H., s.r.o. (pí V.).“* nemá žádnou vypovídací hodnotu o skutečnostech, které jsou pro rozhodnutí ve věci stěžejní (zejména, kde se mělo dané množství nacházet, na základě čeho se společnost H., s.r.o., domnívá, že byla zabavena právě nafta společnosti R. s.r.o.). Uvedené prohlášení společnosti H., s.r.o., tak nemohlo přenést důkazní břemeno na správce daně, když samo o sobě nic neprokazuje. Do dne 17. 9. 2014 žalobce neuvedl, na které čerpací stanice dodal jaké množství nafty, proto ani v tomto nemohlo přejít břemeno důkazní na správce daně. Žalovaný uvedl souhrnné údaje o následně dodané naftě na čerpací stanice, aby na ni mohl žalobce reagovat. Právě z důvodu, že nedošlo k přenesení důkazního břemene, nemusel žalovaný uvádět v seznámení s podklady konkrétní údaje o jednotlivých čerpacích stanicích, ani neměl povinnost zcela konkrétně uvést, z čeho své tvrzení dovozuje. Dle záznamní povinnosti byla na čerpací stanice Budiměřice, Nymburk, Křinec a B. do dne 14. 11. 2013 dodána jinými subjekty nafta, a to na čerpací stanici Budiměřice 24.486 litrů, čerpací stanici Nymburk celkem 18.562 litrů, na čerpací stanici Křinec 12.877 litrů a na čerpací stanici B. 26.035 litrů. Na čerpací stanici Budiměřice bylo následně dodáno o 1.932 litrů nafty více, než bylo zabaveno, na čerpací stanici Nymburk bylo následně dodáno o 13.951 litrů nafty více, než bylo zabaveno, na čerpací stanici Křinec bylo následně dodáno o 1.848 litrů méně, než bylo zabaveno, a na čerpací stanici B. bylo následně dodáno o 1.365 litrů méně, než bylo správcem zabaveno. Správce daně mohl při exekuci

zabavit naftu pocházející od žalobce pouze na čerpacích stanicích Křinec a B., tedy objem 1.848 a 1.365 litrů, tj. celkem 3.213 litrů nafty. Žalovaný také uvedl úvahu, že žalobce má záznamní povinnost společnosti H., s.r.o., k dispozici, neboť kopii její části předložil jako důkaz v rámci svého vyjádření ze dne 17. 9. 2014. Dále žalovaný uvedl s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2009, č.j. 29 Cdo 1028/2007, že výhrada vlastnického práva (kterou měl žalobce sjednanu se společností R. s.r.o. a ta se společností H., s.r.o.) je možná pouze v případě, že věc druhová je dostatečně odlišena od jiných věcí téhož druhu. Stočením nafty na čerpacích stanicích došlo ke smísení nafty s naftou dodanou jinými subjekty. Určit, ke které naftě měl žalobce sjednanou výhradu vlastnického práva, tak po smísení již není možné, a proto trvání této výhrady zaniklo. Správce daně tedy nemůže zabavenou naftu v uvedeném případě vydat žalobci, neboť z důvodu absence odlišení nafty žalobce od ostatní nafty není možné tuto naftu jednoznačně identifikovat.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 20. 10. 2014. Žaloba byla doručena soudu dne 9. 12. 2014. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná (srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona s. ř. s.).

Soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) rozhodnutí žalovaného, proti němuž žaloba směřuje, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Vzhledem k tomu, že soud zjistil v řízení před správním orgánem podstatné porušení ustanovení o řízení, přistoupil k rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

První žalobní bod směřuje do oblasti dokazování. Žalobce v žalobě uznal neoprávněnost jím původně požadovaného množství 92.595 litrů nafty a redukoval svůj požadavek na 37.753 litrů (shodně s žalovaným). Žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný při výpočtu množství nafty pocházející od žalobce a nacházející se v době exekuce na předmětných čerpacích stanicích vycházel ze záznamní povinnosti společnosti H., s.r.o., kterou ovšem žalobce neměl k dispozici. Soud, jak je již výše uvedeno, konstatuje, že finanční úřad takový důkaz nezmínil, žalovaný v seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 28. 8. 2014 takový důkaz neoznačil, pouze uvedl souhrnné množství nafty dovezené na předmětné čerpací stanice po dodávce nafty pocházející od žalobce. Skutečnost, že žalobce sám předložil záznamní povinnost společnosti H., s.r.o., za období 14. 10. 2013 až 31. 10. 2013 ještě neimplikuje skutečnost, že žalobce disponuje také záznamní povinností společnosti H., s.r.o., za listopad 2013. Ve vyjádření ze dne 17. 9. 2014 žalobce pouze upozorňoval, že důkaz záznamní povinností společnosti H. s.r.o., za listopad 2013 by považoval za nepřipustný; neměl tedy jistotu, z jakých důkazů žalovaný vychází. Ve lhůtě 15 dnů k seznámení se zjištěnými skutečnostmi se žalobce vyjádřil, požadoval uvést konkrétní skutečnosti, ze kterých taková úvaha žalovaného vychází, a nabídl k tomu své vysvětlení, že nově dodaný objem nafty byl dodán i vyskladněn v jiných místech, než kam byla dodána nafta pocházející od něj. Namísto toho, aby žalovaný řádně v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu označil všechny důkazy, seznámil s nimi žalobce (včetně záznamní povinnosti společnosti H., s.r.o., za listopad 2013), a umožnil mu tak uplatnění všech práv, tj. konkretizaci důkazů svědčících v jeho prospěch a provedení přesného výpočtu množství exekucí postižené nafty, vydal pro žalobce v tomto směru překvapivé, žalobou napadené rozhodnutí.

V seznámení se skutečnostmi dle § 115 odst. 2 daňového řádu žalovaný tvrdil, že celkové množství nafty dovezené na čerpací stanice po dodávce nafty pocházející od žalobce je větší než množství postižené v exekuci a že nafta pocházející od žalobce nebyla exekucí vůbec dotčena. Až v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl podrobnější „výpočet“ množství nafty potenciálně zabavené žalobci, vycházel při tom z množství bilance pro

každou čerpací stanicí, tj. rozdílu množství nafty zabavené při exekuci a množství nafty dovezené po dodávce nafty pocházející od žalobce. Soud má za to (shodně s žalovaným), že uvedená úvaha je v základu správná, ovšem pouze za podmínky, že na každé čerpací stanici se nachází pouze nádrže, které byly při exekuci čerpány, a ve kterých se nacházela směs nafty pocházející od žalobce a nafty dovezené od jiných subjektů, popř. pouze nafta pocházející od jiných subjektů. Zároveň by také muselo dojít k postižení veškeré takovéto nafty nacházející se na čerpacích stanicích. Každá čerpací stanice může mít více nádrží. Pro předmětný výpočet je ovšem nutné znát popis každé čerpací stanice a detailní informace o obsahu konkrétních nádrží čerpaných při exekuci. Takový popis však nebyl žalovaným (ani žalobcem) proveden. Žalobce nebyl ani informován o tom, že takový podrobný postup výpočtu považuje (ovšem zcela oprávněně) žalovaný za nutný, neboť v seznámení se skutečnostmi dle § 115 odst. 2 daňového řádu nebyl o něm dostatečně zpraven (dokonce ani o tom, o které čerpací stanice se jedná). Pokud žalobce sám považoval jím předložené důkazy za postačující k prokázání vlastnického práva alespoň k části v exekuci zabavené nafty, měl být o všech úvahách a důkazech žalovaného informován dle § 115 odst. 2 daňového řádu, a to zejména i vzhledem k tomu, že finanční úřad na základě mylné úvahy nepovažoval žalobce za vůbec aktivně legitimovaného k podání návrhu na vyloučení věci z exekuce, řízení na prvním stupni tak v podstatě proběhlo pouze formálně a veškeré dokazování se soustředilo až do odvolacího řízení. Nadto žalovaný kvalifikoval seznámení se zjištěnými skutečnostmi dle § 115 odst. 2 daňového řádu pouze jako výzvu k uplatnění práva vyjádřit se k odlišnému právnímu názoru, než který měl správce daně (viz § 115 odst. 2 věta druhá daňového řádu), nikoli k tomu, že by bylo prováděno v rámci odvolacího řízení dokazování.

Soud přisvědčuje tezi žalovaného, že žalobce prokázal svými důkazy pouze skutečnost, že 19.082 litrů motorové nafty, resp. po komparaci se záznamní povinností společnosti H., s.r.o., 37.753 litrů motorové nafty bylo přivezeno na čerpací stanice Nymburk, Křinec, B. ve dnech 29. - 31. 10. 2013, a že na základě soukromoprávních úkonů (smluv obsahujících výhradu vlastnického práva) k ní vlastnické právo nebylo převedeno na společnost R. s.r.o., ani na společnost H., s.r.o. Žalobce však neprokázal, že při exekuci byla zabavena právě tato jeho nafta. Žalovaný nedostatečně prokázal, že právě žalobcova nafta nemohla být při exekuci zabavena (neprovedl totiž exaktní výpočet pro každou jednotlivou čerpací stanicí ve výše uvedeném smyslu). Důkazní břemeno v řízení dle § 179 daňového řádu leží na žalobci, ten měl dokázat, že právě jeho nafta byla v exekuci zabavena. Ačkoli to žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, nelze mu upřít právo na včasné seznámení se s důkazy, které považuje žalovaný za relevantní, a možnou obranu proti nim – např. v podobě výpočtu množství nafty ve svém vlastnictví postižené v exekuci na každé čerpací stanici (srov. shodně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 6. 2014, č. j. 15 Af 68/2011 – 94). V tomto směru provedené dokazování dosud nevyloučilo (žalovaný žalobce neseznámil s dostupnými podklady) ani možnost, že žalobcem dodaná nafta nebyla smíšena s jinou naftou, a tedy že zůstala odlišena od nafty dodané jinými osobami a může k ní být uplatněna výhrada vlastnického práva. Žalobce tedy byl zkrácen na svých procesních právech, v řízení tak došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobce toto v žalobě namítá, byť se neodkazuje výslovně na ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nýbrž na ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a ustanovení § 123 o. s. ř. (*Účastníci mají právo vyjádřit se k návrhům na důkazy a ke všem důkazům, které byly provedeny.*). Vzhledem k výše uvedenému soud rozhodnutí žalovaného bez jednání zrušil dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nad rámec věci se k dalším žalobním námitkám soud pouze velmi stručně vyjádří. Dokazování jako takové probíhalo, ostatně sám žalobce byl dle § 115 odst. 2 daňového řádu seznámen se zjištěnými skutečnostmi a důkazy (byť nikoli se všemi, což je důvodem

pro zrušení rozhodnutí žalovaného) a sám *navrhl doplnit dokazování o některé dokumenty*. K námitce, že nelze přihlížet k záznamní povinnosti společnosti H., s.r.o., soud upozorňuje na ustanovení § 93 daňového řádu, dle kterého lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci. Nadto sám žalobce předložil jako důkaz záznamní povinnost společnosti H., s.r.o., za období 14. 10. do 31. 10. 2013. Dále soud upozorňuje na možnost nahlédnout do spisu v souladu s § 66 daňového řádu. Dle § 177 odst. 1 daňového řádu se postupuje při daňové exekuci podle o. s. ř., nestanoví-li tento zákon jinak. Toto ustanovení o subsidiaritě o. s. ř. ovšem nemodifikuje základní zásady správy daní. K námitce, že exekuce proběhla pouze na základě zajišťovacího příkazu, soud odkazuje na § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu, dle kterého je exekucním titulem vykonatelný zajišťovací příkaz.

Soud zjistil podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, proto rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vyloveným soudem. V rámci dalšího řízení je žalovaný povinen umožnit žalobci seznámit se s dostupnými podklady a teprve poté bude na žalobci, aby tvrdil skutečnosti a označil důkazy na podporu svého vylučovacího nároku. Teprve po řádném a úplném seznámení žalobce s podklady, z nichž žalovaný vychází, je možné mu vytknout neunesení důkazního břemene, pokud žádné relevantní důkazy nebude schopen označit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 13.200,- Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále odměnu zástupce žalobce. Mimosmluvní odměna odpovídá v daném případě třem úkonům právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, další písemné podání - replika) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, tj. 9.300,-Kč, k čemuž je dále třeba přičíst tříkrát režijní paušál po 300,- Kč (tj. 900,- Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. 10.200,- Kč).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 30. září 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. 9. 2016 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].